

רע"פ 149/19 - קובי פפיאשוילי נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 149/19

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: קובי פפיאשוילי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (סגן הנשיא י' שפסר, השופט י' קינר והשופטת מ' ברק נבו) בעפ"ג 18-10-44239 מיום 18.12.2018

בשם המבקש: עו"ד ירון פורר

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (סגן הנשיא י' שפסר, השופט י' קינר והשופטת מ' ברק נבו) בעפ"ג 18-10-44239 מיום 18.12.2018 בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום ברמלה (סגנית הנשיא ל' פרנקל (שיפמן)) בת"פ 16-03-58463 מיום 17.9.2018.

2. ביום 22.1.2018 הרשיע בית משפט השלום ברמלה את המבקש, על פי הודאתו, בשורת עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977; הטרדה לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982; ופגיעה בפרטיות לפי סעיפים 1 ו-2(1) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981.

עמוד 1

3. על פי הנטען בכתב האישום המתוקן, עובר לתאריך 24.8.2015 ניהלו המבקש והמתלוננת קשר זוגי למשך כשנה. במהלך החודשים יולי ואוגוסט 2015 ביצע המבקש קרוב ל-400 התקשרויות והודעות טלפוניות מהטלפון הנייד שלו לזה של המתלוננת, בהן איים בבוטות על המתלוננת כי יפגע בגופה, באמה וברכושה ואף איים כי ירצח אותה, תוך שהאשימה בכך שהיא משוחחת עם אחרים וצוחקת עליו בפני חבריה, באופן שאינו לרוחו. בחלק מהמקרים דרש המבקש לדעת היכן שוהה המתלוננת; ובשני מקרים שונים אף הגיע למקום בו שהתה, יצר עמה קשר טלפוני ודרש להסיעה לביתה או למקום עבודתה - על אף שסירבה לכך.

4. בגזר דינו עמד בית משפט השלום על הפגיעה שגרמו מעשי המבקש בערך החברתי המוגן של "הגנה על שלווה נפשו של הפרט ושלמות גופו וחירותו", כהגדרתו; ועל מדיניות הענישה הנוהגת בגין ביצוע העבירות שבהן הורשע המבקש בנסיבות דומות.

כן בחן בית המשפט את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ובכלל זה, התכנון שקדם להן; הנזק שגרם המבקש לתחושת בטחונה, פרטיותה ושלוותה של המתלוננת לתקופה ממושכת של למעלה מחודש; והמניע למעשיו של המבקש, שבוצעו "על רקע משבר אמון" במתלוננת, כלשונו.

על כן, קבע בית משפט השלום כי מתחם העונש ההולם את מעשי המבקש נע בין "עונש מאסר למשך מספר חודשים" ועד לעונש של 15 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.

5. בגזירת עונשו של המבקש בתוך מתחם זה, נשקלו לקולא הודאתו ונסיבותיו האישיות של המבקש ובהן הפגיעה שעונשו עלול לגרום למשפחתו. מנגד, נשקלו לחומרא עברו הפלילי של המבקש כולל 11 הרשעות קודמות, אשר בגין חלקן ריצה עונשי מאסר בפועל; הרשעתו בעבירות סמים לאחר ביצוע העבירות דנן באופן אשר מעיד כי "לא זנח את החיים העברייניים", כלשון בית המשפט; וכן תסקיר שירות המבחן השלילי שהוגש לגביו, ממנו עלה בין היתר כי על אף שהודה במעשיו, המבקש רואה עצמו כקורבן, אינו מכיר בדפוסיו ההתנהגותיים העברייניים, לא נרתם להליך טיפולי, וכי קיים סיכון להישנות העבירות.

בסיכומו של דבר, השית בית משפט השלום על המבקש עונש של 9 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו; 6 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור עבירה מן העבירות בהן הורשע או ניסיון לעבור עבירה כאמור למשך 3 שנים; קנס בסך 1,000 ש"ח או 20 ימי מאסר תמורתו; ופיצוי למתלוננת בסך 2,000 ש"ח.

6. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי על גזר דינו וטען, בין היתר, כי העונש שהושת עליו לא מבטא התחשבות מספקת בנסיבותיו האישיות ובעובדה כי הודה במעשיו; כי שינה חל שיפור בהתנהלותו המצדיק הגשת תסקיר משלים לבית המשפט; וכי יש לאפשר לו לשאת את עונש המאסר שנגזר עליו בדרך של עבודות שירות.

7. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש, בקובעו כי בית משפט השלום "היה ער למכלול הנתונים והביא בחשבון את כלל השיקולים הנדרשים", תוך שהדגיש את חומרת מעשיו של המבקש ואת העובדה כי המבקש מפגין "חוסר הפנמה מוחלט" לחומרת מעשיו.

8. המבקש לא השלים עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי ופנה לבית משפט זה בבקשת רשות ערעור על חומרת עונשו, ובבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת עליו.

בבקשתו שב המבקש על עיקר טענותיו בערעור. בפרט, טוען המבקש כי היה על בית המשפט המחוזי להורות על עריכת תסקיר משלים מטעם שירות המבחן. במסגרת זו נטען כי אמנם עמד לנגד עיניו של בית המשפט המחוזי

תסקיר שהוכן כ-8 חודשים לפני גזר דינו לצורך הדיון בפני בית משפט השלום, וכן תסקיר נוסף שהוגש בתיק אחר שהתנהל בעניינו חודשיים קודם לכן - אך באותם חודשיים "תמונת המצב של המבקש השתפרה באופן משמעותי". עוד טען המבקש כי היה על בית המשפט המחוזי להיענות לבקשתו לדחות את הדיון בעניינו עד לכניסתו לתוקף של תיקון 133 לחוק העונשין, אשר עשוי היה לאפשר לבית המשפט להורות כי המבקש ירצה את עונש המאסר שהושת עליו בדרך של עבודות שירות.

9. דין הבקשה להידחות.

10. כידוע, לא תינתן רשות ערעור על חומרת העונש אלא במקרים חריגים שבהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה המקובלת בנסיבות העניין.

עניינה של בקשה זו אינו נמנה עם מקרים אלו.

11. אף לגופו של עניין, לא מצאתי ממש בטענות המבקש.

בית משפט זה הדגיש לא אחת את הצורך להחמיר בענישה במקרים של אלימות והתעללות בין בני זוג (ראו למשל רע"פ 6464/18 פלוני נ' מדינת ישראל (14.10.2018)). לטעמי, בנסיבות מסוימות נכון אף להחמיר בענישה בגין אלימות נפשית ומילולית בין בני זוג שעלולה להוליד אלימות פיזית בעתיד.

בענייניו, המבקש איים והטריד את המתלוננת בבטות תוך פגיעה בפרטיותה ובשלוות נפשה מתוך אדנות וקנאה, מבלי לכבד את זכותה לאוטונומיה ואת החלטתה להפסיק את הקשר הזוגי עמו. התבטאויותיו החמורות ואיומיו לפגיעה פיזית בה ובמשפחתה - אשר אף הגיעו כדי איומים ברצח - מצדיקים ענישה חמורה ומרתיעה למניעת הישנות העבירות ומימוש איומיו - ודי בכך כדי לדחות את הבקשה.

12. כמו כן, יש לדחות את טענותיו של המבקש הנוגעות להחלטותיו הדיוניות של בית המשפט המחוזי שלא להורות על עריכת תסקיר משלים ושלא לדחות את מועד הדיון בעניינו.

כידוע, בית משפט זה אינו נוטה להתערב בהחלטות דיוניות מסוג זה של הערכאות הקודמות, הנוגעות לאופן ניהול ההליך (ראו למשל: בש"פ 6601/16 מיליאבסקי נ' מדינת ישראל (1.9.2006)); רע"פ 1910/18 חבושה נ' מדינת ישראל (20.3.2018)). אילו סבור היה בית המשפט שענייניו של המבקש מצדיק כי עונשו ירוצה בדרך של עבודות שירות, לא הייתה כל מניעה לדחות את הדיון - ואף ראוי היה שיעשה כן. נראה כי במקרה דנן נסיבותיו של המבקש, כפי שפורטו בהרחבה לעיל, לא הצדיקו זאת - וממילא נושאים אלו נתונים לשיקול דעתם של בתי המשפט, וקל וחומר שאינם מצדיקים מתן רשות לערעור "בגלגול שלישי".

13. אשר על כן, הבקשה נדחית. ממילא, מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המבקש.

ניתנה היום, ד' בשבט התשע"ט (10.1.2019).

שׁוֹפֵט